

Pa se je sklonil nadnjo angelček varih in ji pošepetal na uho: Julka, Julka! Cvetke so nedocizne! Da si poslušala mamo, ne bi obolela! Spoštuj očeta in mater . . .

Po bledih licih ji je zaplula kri, v srcu je ostalo kesanje in Julka je trdno sklenila:

Poslej bom slušala . . .

F. S. F.



## Zgodaj zvenel . . .



Razkošna pomlad je razprostirala kroginkrog svoje krasote. Zaveli so zopet topli dihi, vzbudili drevje v novo življenje in izvabili iz zemlje cvetko za cvetko.

Prispeli so gorki vetrovi na polje — in žito je začelo poganjati; privedli so v gozde, in v njih se je začelo novo življenje.

Prignali so s seboj nebroj ptičic in izvabili ljudi ven pod milo nebo.

Bližali so se velikonočni prazniki.

Vse je zelenelo, vse je bilo veselo. Človeku se je zdelo, da še narava čuti, da bodo kmalu tu oni presrečni dnevi, v katerih se je izvršilo pred mnogo, mnogo sto leti odrešenje človekovo.

Kako hudo je biti v takem času v zatohli sobi!

To je izkusil prvikrat v življenju Matelov Ivan.

Kako težko je pričakoval vsako leto velikonočnih praznikov! A letos je moral kar naenkrat ostati v postelji. Moral je, ni bilo drugače. To ga je neizrečeno bolelo. Molil je k ljubemu Zveličarju, da bi prej ozdravel, predno pridejo prazniki. Saj so ga na te praznike vezali najmilejši spomini. V spomin mu je prišlo, kako je prvič klečal pred božjim grobom.

Tega je že dobrih osem let. Pokojna mati ga je vzela s seboj v cerkev. Spominjal se je, s kakim strahom je klečal pred božjim grobom — a bal se je le bolj hudih stražnikov, ki so gledali tako nepremično vanj. Spominjal se je, da ga je mati večkrat prekrižala pred altarjem in mu velela, naj poljubi rane Jezusu.